

GAZETE YBFL

SAYI.27 7.05.2021

NASA YARIŞMASI'NDA TÜRKİYE FİNALİSTİYİZ

NASA, Voyager 2 uzay aracının Güneş

Sistemindeki tarihi yolculuğu sırasında kısa bir süre ziyaret ettiği üç uyduyu keşfetme ve bilimsel ilgiyi canlı tutma geleneğini sürdürmek amacıyla "Uranüs'ün üç uydusu Ariel, Oberon ve Titania'yı inceleyerek, başka bir uzay aracıyla bu inanılmaz uydulardan hangisine gidilip, daha fazla bilgi edinilmelidir?" konulu bir makale yarışması düzenlemektedir. NASA'nın düzenlediği "Bir Günlük Bilim İnsanı Makale Yarışması, 2020-2021"nin (Scientist For A Day Essay Contest, 2020-2021) Türkiye Temsilcisi Özel Eyüboğlu Koleji Matematik Bölümü organizatörlüğünde Türkiye Geneli yapılan makale yarışmasına okulumuzdan 3 öğrenci katılım sağladı.

2 öğrencimiz Yarı Final'i geçerek Finale adlarını yazdırdılar. Yarışmada 60 Puan

üzerinden değerlendirme yapılmış; Derya KARADENİZ 59 Elif ÖNEL ise 58 puan almıştır.

Finalist öğrencilerimiz 9-E sınıfından Derya KARADENİZ ve 11-B Sınıfından Elif ÖNEL'i Tebrik Ederiz.

Türkiye çapında ortaokuldan ve liseden seçilmiş en iyi üçer makale NASA'ya gönderilecektir.

Dereceye giren makaleler Türkiye'yi temsilen NASA'nın web sitesinde yayınlanacaktır. Yayın Linki NASA RESMİ WEB SİTESİ

(<http://meb.ai/eVkgba>)

FİKRİNİ GÜVENCEYE AL SEN DE KATIL!

Millî Eğitim Bakanlığı; mesleki eğitim, BİLSEM'ler ve fen liselerinde 2021 yılının ilk dört ayında toplam 2 bin 291 ürün tescil başvurusunda bulundu. Bu başvurulardan 182'si patent, faydalı model, tasarım ve marka tescilini aldı. Diğer başvuruların ise değerlendirme süreci devam ediyor.

Fen liselerinde ise Ortaöğretim Genel Müdürlüğümüz ve Türk Patent Kurumu ile 21 Ocak 2021'de yapılan yapılan protokoller doğrultusunda aradan geçen 3 aylık kısa süre içinde 144 ürün başvurusunda bulunuldu. 9 ürünün tescili alındı. 135 ürünün tescil işlemleri devam etmektedir. Fen lisesinden en az bir ürün tescili olmak üzere 2021 yılında 320 ürün tescili alınması hedeflenmektedir.

Bu bağlamda Yücel Boru Fen Lisesi olarak; Siz değerli öğrencilerimizin de fikirlerinizi güvenceye almasını, patent, faydalı model

ve tasarım seferberliğine katılımınızı istiyoruz.

Fikirlerinizi güvenceye almanın en güvenilir yolu olan patent, faydalı model ve tasarım süreçlerinde okul olarak gereken desteği sizlere vereceğimizi belirtmek isteriz.

Fikriniz varsa aşağıdaki 4 soruluk anketi doldurmanızı rica ederiz. Sizinle iletişime geçip süreç içinde gereken desteği verelim. ANKETİ DOLDURMAK İÇİN: <http://meb.ai/vewYCa>

TÜM YÜCEL BORU FEN LİSESİ AİLESİNE İYİ BAYRAMLAR DİLERİZ

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi
Yücel Boru Fen Lisesi
adına sahibi

Ismail BOĞA
Okul Müdürü

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
Türk Dili ve Edebiyatı

Yayın Kurulu

Engin Güntepe
Yayın Danışmanı
(Müdür Başyardımcısı)

Arif Dülger
Yayın Danışmanı
(Müdür Yardımcısı)

Yağmur Atilla
Editör (10/D)

Melike Ay
Editör (12/A)

Arif Bekdik
Yazar (10/B)

Yazarlar

Bedirhan Yalçın (12/C)

Elif Önel (11/B)

Arif Bekdik 10/B

Pelin Kayabaşı (11/C)

İrem Üçer (9/B)

Dağıtım

Okula dönene kadar
online:(

İletişim

ELEŞTİRİYE TEŞEKKÜR VE FİKRİYATTA DİRENİŞ

SOHBET

Bedirhan Yalçın 12/c

Yazımda “10. sınıflara selam olsun.” demiştim, selamımı almış olmanız çok güzel, gerçekten. Kendi çevremde, arkadaşlarımla çoğunun bu yazıyı da okumadığını gördüğümde “Al işte, bir kamyon laf ettin yine boşa düştü.” diye düşünmüştüm ama Sevgi hocamız “Yazına eleştiriler geliyor.” diyince sevindim. O yüzden bir de değil dört tane eleştiriye imza attığınız için hepinize teşekkür ediyor ve kısaca yanıtlarıma geçiyorum.

Fikriyatla direniş dememe çok aldırmanın; “İlle de ben doğuyum!” gibisinden tuhaf takıntılarım yok, güzel bir söyleniş vardı. İlk olarak Recep’in hayali kişilere seslendirildiğinde okuyanın bunu üstüne almayacağı ve aktarılan düşüncenin yerini bulamayacağı hususundaki görüşünü cebe attım, bunu düşünceğim. Bir üslup meselesi olduğu için hemen karar veremem. Yine de o kısmın sonlarına doğru Mustafa Kemal Atatürk ve Kazım Karabekir’in hitap ettiği gençliğe yani hepimize seslendiğim için en azından oradan sonrasını herkes üstüne alınmıştır diye düşünüyorum. Hitaplarıma ve üslubuma gelirse, bir parça sert olduğunu kabul edebilirim ama saygısızlık olarak görülebilecek nitelikte cümleler yoktu bana göre. Evet, dil

olmadan milletin tanımlanamayacağını bilmesine rağmen kendi dilini kullanmayıp başka dillere meyleden dergi yazarları/sahipleri için ağır ithamlarda bulunabilirim ama “sivilceli fert” deyişi ancak bir mizah ve ironi unsuru sayılır çünkü ben de sivilceli bir Z Kuşağı ferdiyim -fotoğrafta öyle durmadığıma bakmayın bilgisayarda oynamışlar-. Hepimizin başına bela olan bu sivilcelilik olayından dolayı kimsenin güceneceğini zannetmiyorum. Gücenen varsa da özür diler ve böyle küçük şeyleri önemsememesini salık veririm. Ve evet, dikkatlice okunursa insan işi olan her yazıda nice nice yanlışlar bulunabilir tabii. Yazıda da belirttiğim gibi, söylediğimi kardeşçe söylemeye çalıştım. O sebeple yıllar önceki bir televizyon programında Cem Karaca’nın Barış Manço’ya söylediklerini tekrarlıyor, bu bahsi kapatıyor ve diğer bir bahse geçiyorum: “O kadar nazımız senin bana, benim sana geçmeyecekse; çek ipini rahvan gitsin yahu.”

Gelelim Ceylin’in eleştirisine. Bu en katılmadığım görüş oldu diyebilirim. Üslup meseleleri bir kenarda dursun ama bu cidden önemli bir konu ve uzun uzadıya tartışılabilir. Keşke şu virüs derdi olmasaydı da tüm bunları okulda konuşabilseydik. Ama halimize şükür, güzel bir gazetemiz var. Emegi geçen, yazan, çizen ve düzenleyen herkes de çok iyi bir iş yapıyor bana göre. Umarım bu gazete hiç sekteye uğramadan çıkar ve yıldan yıla gelişir, okulda oturmuş bir gelenek halini alır. Ceylin’in söylediklerine dönersek, İngilizce ve Fransızca kelimeleri bin yıl kullandıysak onlar da Türkçe olur mu? Belki

olur, yine de Farsça kadar olmaz kanısındayım çünkü bizim Fars diliyle etkileşimimiz İslam öncesi dönemlere gidiyor. (Göktürkler döneminde Soğdularla kurulan ilişkiler vs.) Ama konu o değil, biz dünyanın bin yıllık ömrü daha var mı bilmiyoruz ki. Şahsen ben kıyametin, bir başka dünya savaşının ya da daha büyük bir salgının ne zaman geleceğini bilmediğim şu dünyada “Bin yıl kullanırsak bunlar da bizim kelimelerimiz olacak.” diyerek dilime yabancı sözcükler alamam. Kabul, bu biraz garip bir sebep gibi duruyor ama başka sebepler de var. Öncelikle, bu dilleri Batı dilleri olduğu için istemiyor değilim. Tabii coğrafi olarak Batı’da olmak var, bir de Batı’nın olmak var ki bu ikincisi ayrı bir mesele. Burada zihniyet farkı ortaya çıkıyor ve dillerde uyumsuzluk baş gösteriyor. Bana kalırsa bizim dil istemiyor o Avrupa dillerini, almamak için didiniyor. Nereden mi çıkarıyorum? Eğer öyle olmasaydı, kolayca kabul etseydi, bugün ortada Türkçe diye bir dil kalmazdı herhalde. Dil canlıdır, ilerlemelidir ama keskin olmayan bir çizgide ilerlemelidir. Ve evet, Türkçe dışındaki her dil elbette ki yabancı dildir. Zaten ben Osmanlı münevverlerince bir dönem kullanılan, bir paragraflık cümlede sadece “olmak, etmek” gibi bir iki Türkçe kelime bulunan dili de savunmuyorum. Nedim ne güzel demiş: “Nâce Türk dñür ol şere kim her lafzunun halli/Lügatler bakmaya muhtaç ide mecliste yararı” Ama gelin görün ki birçoğumuz bu beyti bile sarıh bir biçimde anlayamıyoruz lügate muhtaç olmadan. Arapça bu, Farsça diye çıkışıyoruz. Oysa ol (o), itmek (etmek) ve timek, demek (demek) sözcükleri Göktürkçe, özbeöz Türkçe. Hadi Nedim’i geçelim, o Lale Devri’ndendir, eskidir diyelim; peki

Abdülhak Hamit Tarhan’ın Makber şiirini nereye koyacağız? Abdülhak Hamit öleli 84 yıl oluyor, uzunca bir insan ömrü. Buraya Makber’i koysam kaçımız sözlüğe başvurmadan okuyabileceğiz? İngiliz münevverleri bundan 405 yıl önce ölmüş olan Shakespeare’in yazdıklarını okuyabiliyorlar. Biz 84 yıl önce ölen Abdülhak Hamit’i okuyamıyoruz. Bırakın bizi bizden bir, hatta belki iki önceki nesil bile okuyamıyor. Ne vahim bir durum bu, nasıl bir kopukluk? Bana kalırsa bu, asla doğal bir gelişim değil. Yüz yıl önce güzel, ince bir dilimiz vardı, gitti; şimdi kalıntılarını da süpürüyoruz. Ben öyle tahmin ediyorum ki çocuklarımız, onlar da olmasa torunlarımız “okay’i, yes’i, yep’i, what’ı” Türkçe zannederek büyüyecekler. Ciddi ciddi böyle düşünüyorum. Bazıları -muhtemelen ne yaptığının farkında olmayarak- “okaylemek” benzeri tabirler kullanıyor. Okulumuzda çok var mı bilemem, sonuçta belli bir bilinç seviyesindeki gençlerimiz ama sağda solda duymak gerçekten de insanın sınırlarını bozuyor. Nedir “okeylemek”? İngilizcenin en basit, en düz kelimelerinden birini alıp sonuna bir yapım eki kondurmuşuz; şekilsiz, bayağı bir sözcük çıkmış ortaya. “Onaylamak” var, “Cevaz vermek” var, “Kabul etmek” var, bir Türkçe bir Arapça sözcük birleşmiş ve güzel bir terkip olmuş. Bunların yanında “okeyleme”nin bir değeri, -hatta tam olsun kıymetiharbiyesi var mı? Yok. Bunun bir kökü var mı? O da yok. Olması mı lazım diyeceksiniz, evet lazım. Diller geçmişleriyle yaşarlar. Biz dilimizin geçmişini bir kenara fırlattığımız için bu dil yavaşça ölüyor. Ve inanın bir gün dilimiz ölürse, büyük bir dil olduğundan mütevellit, devrildiğinde büyük ses çıkacak, toprak çok sarsılacak.

Burada küçük bir parantez açıyorum ki yanlış anlaşılma olmasın. Yabancı bir dil üzerine çalıştığı, uğraştığı için konuşurken bazı sözcüklerin o dildeki karşılıklarını kullananlara değil sözlerim. Onlar dil öğreniyorlar, doğaldır, delisi olmadığın için velisi olamazsın demişler.

Ceylin dilin nihayetinde bir iletişim aracı olduğunu, insanlar anlaşıyorsa kelimenin hangi dilde olduğunun çok önemi olmadığını ve de globalleşme çağında olduğumuzu söylüyor. Globalleşme olayı zaten beni benden alıyor, ayrıca konuşulmalı ama bir köşede dursun şimdilik. Mademki dil nihayetinde bir iletişim aracı ve küreselleşiyoruz, -ki dünya da İngilizce etrafında küreselleşiyor gibi duruyor- niye tümünden kestirip atmıyoruz Türkçeyi? Bırakalım gitsin, biz bu küreyle bir olmak istiyoruz, o yüzden dilimizi İngilizce yapmaya karar verdik diyelim. Hem bir örnek teşkil etmiş oluruz böylece. Ama eminim ki Ceylin de istemeyecektir bunu. “O kadar da demedik, o kadar da değil.” diyecektir. Yani hem diyoruz hem de “o kadar da” demiyoruz. Bir yol var, bu yolun çıktığı yeri istemiyoruz ama o yolda yürüyoruz. Kıscası yine ortadayız. 200 yıldır ortadayız. Benim söylediğim şu: Ya diyelim ya da demeyelim. Çünkü ortada kalmak yoruyor bizi, nefesimizi tüketiyor. Ailevi kelimelerimizin çeşitliliği üzerinden dilimizin bizi yansıttığını söylemesi ise çok doğru, gerçekten de öyle. Milletler hangi kavramlarla meşgul oluyorsa dillerinde de o kelimeler bulunuyor. Mesela Eski Türkçe’nin söz varlığında savaşla, orduyla ilgili sözcükler önemli bir yer tutuyor.

Dilşah’ın tespitini okurken yüzüme bir tebessüm kondu çünkü gerçekten de kendimle tartışa tartışa yazıyorum bu yazıyı. Kendisine okumamız, daha çok oku-

mamız gerektiğini bir nebze hatırlatabilirdiysem ne mutlu bana. Kıraathanede batak oynamanın insanlarımıza okumaktan daha güzel geldiği de maalesef ki doğru. Zaten bu anlayışı kırdığımız gün çözülecek bütün mesele. Bir gün herkes; kendisi okumasa da, ümmi olduğu halde yerde yazılı bir kağıt parçası görünce saygıdan alıp yüksek bir yere koyan zihniyet misali yazılı olanın, okumanın ve okuyanın ne kadar değerli olduğunu anlamalı.

Nazlı Hilal’in boş zamanda okumak hakkında söylediklerine de katılıyorum. Okumak bir boş zaman eylemi değildir. Boş zamanda yalnızca keyfi işler, olmasa da olur işler yapılır. İnsanımız okumayı da böyle gördüğü -ve pek de zamanı olmadığı- için boş zamana itiyor okuma işini. Ama tüm suçu da bu insanlara yükleyemeyiz. Şunu da unutmamak gerekir ki bilgi, refahın yüksek olduğu toplumlarda değerlendiriliyor. Antik Yunan böyleydi. Nil Nehri’nin kenarı bereketli topraklardan müteşekkil olduğu için Mısır’da da böyleydi. Asya bozkırındaki insandan okuyup da felsefe yapmasını bekleyemezsiniz, o hayatta kalmanın derindedir. Onun

üstünlükleri, faziletleri yok mudur, elbette ki vardır. (Antik Yunan kültürü Bozkır kültüründen üstündür demiyorum, tartışılır bir mesele.) Ama okumak bunlardan biri değil. Belli bir refah seviyesinin altındaki toplumlarda değerli olan bilgi değil, ekmektir.

Eleştiriye teşekkür diye başlayıp işi çok başka yerlere getirdiğim bu yazının sonuna geldik. Çok “kısaca” oldu gerçekten de. Yazan arkadaşların hepsine tekrardan ayrı ayrı teşekkür ederim. Bu dil meselesini konuşmak, tartışmak isteyen olursa ayrıca yazabilir. Hayırlı Ramazanlarınız olsun, esen kalın.

BİR HÜVİYET TESPİTİ

HİKAYE

Elif Önel 11/B

Güneşten üzerine düşen şavk, onun üzerinde uçan martılar ve tüm heybetiyle karşımda duran Marmara Denizi'ni izliyorum, Üsküdar'dayım. Yüzümü ufuk çizgisi boyunca diğer tarafa doğru çeviriyorum, oraya ait olmayan bir kalabalık görüyorum, uzaklarda. Yaklaşıyorum, polislerin ve basından olduğunu tahmin ettiğim kişilerin arasından bakarken karaya vurmuş bir beden görüyorum. Muhabirliğini yaptığım polis ekibinden birine soruyorum:

—Merhaba, maktul kim, olay nasıl yaşanmış?

—Hüviyeti belirsiz, ilk bulgulara göre boğulmuş diyor.

Birkaç gün sonra, o gün çalışmaya başladığım polis ekibi ile Gülhane Parkı'nın karşısındaki Adli Tıp Birimi'ne gidiyoruz.

Otopsi odasından çıkan genç polis anlatmaya başlıyor:

—Boğulmamış, ciğerlerinden su çıkmadı, yani öldürüldükten sonra denize atılmış, vücudundaki şişmeye bakılırsa birkaç gün denizde kalmış. Ayrıca hiçbir darp izi ya da kanında uyuşturucu veya zehre rastlanmadı.

—Peki, ne olmuş, öyleyse? Nasıl öldürülmüş, diyorum, anlatıyor:

—6/35 diye bir mermi vardır, bilir misin? 3 gram ağırlığında, 1,5 cm'lik ince bir mermi. Öyle küçük bir mermi ki vurulduğu anda yarası kapanan. O kadar küçük bir mermi böylesine bir hasara sebep olabilir mi diye düşünüyorum. Genç polis anlatmaya devam ediyor:

—Başlangıçta inanması güç, ufak merminin öldürdüğüne. Ancak mermi kalbine isabet etmiş ve kan kendi içine akmış, dışarı kan sızmamış ya da yara oluşmamış, dediğim gibi mermi çok ince, diyor. Sonra elindeki delil torbasını gösteriyor.

—Bu dış köprüsü maktule ait, bunu hüviyet tespitinde kullanabiliriz, diyor. Emin olamıyorum ama o genç polisin kararlılığını görünce düşünüyorum peşine. İstanbul'un dış dökmü atölyelerini gezmeye başlıyoruz, bu kalıbı kim dökmüş, hangi dış doktoruna satmış sorup soruşturuyoruz. Beyoğlu'nda, tabelasında büyük harflerle *HOFMANN* yazan atölyeye giriyoruz, Alman bir adam karşılıyor bizi, içeri buyur ediyor, durumu anlatıyor polis ekibi, dış köprüsünü gösteriyor. Al-

man, bozuk Türkçesi ile:

—Bu kalıbı ben basmam ama öyle duruyor ki bunu Çembertaş'taki Yahudi yapmıştır, diyor. Bize yerini tarif ediyor, biz de oraya gidiyoruz. Yahudi ürünü inceliyor, elinde evirip çeviriyor, anlatmaya başlıyor:

—Maryland köprüdür bu, eksik dişin yerine diğer köprülerden farklı olarak metal bantlarla tutturulur, simanla yapıştırılır. Kuronlarla sabitlenmediği için diğer çeşitler kadar kuvvetli değildir bu yüzden geleneksel olanlar kadar çok tercih edilmez. Nadir rastlanır, sadece özel durumlarda kullanılır, diyor.

—Bu ürünü siz mi ürettiniz, diyorum. Başını evet anlamında sallıyor, sonra diş köprüsünü ona yaptığı dişçinin adresini veriyor. Dişçiye gidiyoruz, maktulün kimliğini tespit ediyoruz, kesilen faturadaki adresten adamın evinin Beşiktaş'ta olduğunu öğreniyoruz. Tekrar yola düşüyoruz. Beşiktaş'ın Arnavut kaldırımları ile döşeli dar sokaklarında yürüyoruz. Osmanlı döneminden kalma tarihi cami ve yapıların nostaljik etkisinin verdiği huzur ve maktulün ailesine ölüm haberi verecek olmamızın gerginliğini beraber hissediyorum. Adamın ailesiyle konuşuyoruz. Eşi:

—Birkaç gündür eve gelmiyor, polise de gitmedik çünkü işi dolayısıyla bazen birkaç gün eve gelmez, nakliyecidir de diyor. İş or-

tağının yazıhanesinin adresini veriyor, orada çalışıyorlarmış, ortağını bulmak için Sirkeci'ye gidiyoruz. Ama yazıhanenin sahibini bulamıyoruz, polis memurları çaycıyı sorguluyor, çaycı temizlikçi ile konuşulabileceğini söylüyor. Temizlikçi ise başta sessizliğini koruyor, sonra itiraf ediyor:

—Patronum adamın kalp krizi geçirdiğini söyledi, etrafta hiç kan yoktu, üzerimize kalar diye korktum. Patronum ona yardım etmemi yoksa benim de suçlu olacağımı söyledi, adamın cesedini arabanın bagajına koyduk, araba ile vapurun son seferine bindik, gecenin karanlığında bedenini denize attık, diyor.

Polis memurları etrafı araştırıyor ve tahminen cinayet silahı olan 6/35'lik tabancayı buluyor. Önce temizlikçi, bulunduğu da iş ortağı sorguya alınıyor. Balistik raporları da iş ortağının aleyhinde çıkınca Antepli adam onu vurduğunu itiraf ediyor, alacak verecek mevzusundan bu olayın yaşandığını anlatıyor. Temizlikçi cinayete yataklıktan, patronu ise adam öldürmeden yargılanıyor.

Yerinde bir başkası olsa o genç polisin, delil yetersizliğinden kapanacak bir dosya dır bu. Kim bilebilirdi ki bir diş köprüsünden maktulün kimliğinin belirlenebileceğini, vakanın çözülebileceğini; kim bilebilirdi ki o diş köprüsünün bir delil olarak işe yarayabileceğini, o genç polisten başka...

MAVİ GÖZLÜ DEV

BİYOGRAFİ

İrem Üçer 9/B

Bugün size Nazım Hikmet'ten bahsetmek istiyorum. Ama baştan söylemeliyim ki Nazım Hikmet'i tek yazıda anlatmak zor çünkü sadece anlatmak değil, anlamak da zor.

Onu tanımayan yoktur, bir zamanlar vatandaşlıktan çıkarılan, yazdığı tüm eserler yasaklanan, onları yazdığı için hapsedilmesini geçin onları okuyanların da hapsedildiği Nazım Hikmet. Bu dünyaca ünlü olup tüm dünyada kucak açılan ama kendi memleketine hep uzak kalan "mavi

gözlü dev" in hayatını anlatacağım, gözümde damlamak için hazır olda duran birkaç damla yaşla.

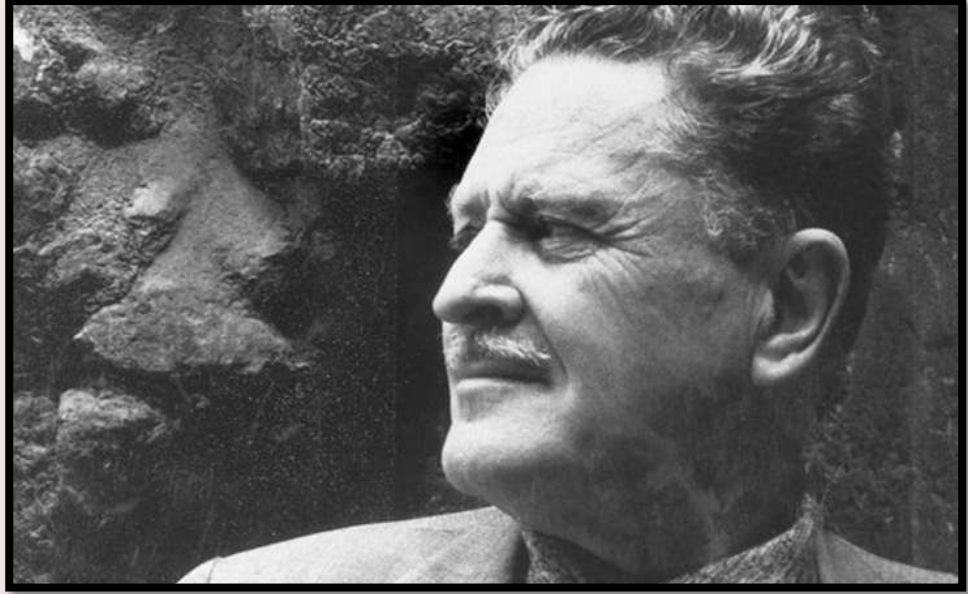
Nazım Hikmet Ran, 1901'de bir daha asla dönmeyeceği Selanik'te dünyaya geldi. 40 gün daha büyük görünmemesi için 1902 doğumlu şeklinde anılmıştır. İlk şiiri Feryad-ı Vatan'ı 3 Temmuz 1913'te yazdı. Aynı yıl Mekteb-i Sultani'de ortaokula başladı. Bir aile toplantısında denizciler için yazdığı kahramanlık şiirini Bahriye Nazırı Cemal Paşa'ya okuyunca çocuğun Bahriye Mektebine gitmesine karar verildi.

25 Eylül 1915'te Heybeliada Bahriye Mektebi'ne girdi.

1918'de 26 kişi içinden 8. olarak mezun oldu. Karne değerlendirmelerinde zeki, orta derecede çalışkan, elbisesine özen göstermeyen, sinirli ve ahlaki tavırları iyi bir öğrenci olduğu belirtilmektedir. Mezun olunca dönemin okul gemisi olan Hamidiye Gemişi'ne güverte stajyer subayı olarak atandı. 17 Mayıs 1921'de aşırıya

kaçan halleri olduğu ileri sürülerek ordu ile ilişkisi kesildi. Ancak şu da gariptir ki Nazım bir arkadaşısı ile 1921 Ocak'ında yani daha 19 yaşındayken ailesinden habersiz millî mücadeleye katılmak için

Anadolu'ya kaçıyor. Bir süre cepheye gönderilmeyi beklediyse de bu olmayınca Bolu'da öğretmenlik yapmaya başladı. Aynı yılın Eylül ayında ise Batum üzerinden Moskova'ya geçip Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesinde Siyasal Bilimler ve İktisat okuyor. Devrimin ilk yıllarına tanık olduğundan komünizmle de tanışıyor. Öncelerinde şiirlerini klasik tarzda yazarken Rusya'da tanıştığı fütürist yazarların da ışığında kendi şiirinde yeni biçim arayışına girip tarzını da değiştiriyor, orada kaldığı 1921 ve 1924 yılları arasında. Türkiye ise o ara cumhuriyet ile tanışmıştı. 1924'te Türkiye'ye döndüğünde Aydınlık dergisinde yazmaya başladı. Ama şiir ve yazılarından dolayı 15 yıl hapsi istenince 1925'te Sovyetler Birliği'ne geri gitti. Yine de akli hep vatanındaydı. 1928'de af kanunundan yararlanıp bu şekilde vatanına geri dönme yolunu buldu. Ama gelir gelmez yine tutuklandı. Bir dergide çalışmaya başladı fakat maddi duru-

mu hiç iyi değildi. Nasıl oldu ki zaten, bir tutuklanıyor bir bırakılıyor; bir sürgüne mecbur bırakılıyor bir geri affediliyordu.

“Yaşamak şakaya gelmez, büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın.

Bir sincap gibi mesela,

Yani yaşamın dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,

Yani bütün işin gücün yaşamak olacak.”

diyorduydu da yaşanmasına müsaade etmiyorlardı ki.

1933-1937 yılları arasında yeniden tutuklu kaldı. Fakat bu tutukluluk sona erince 1938 yılında bir kumpas olduğu bilinen ama kanıtları yıllar sonra anlaşılan, orduyu ve donanmayı isyana teşvik suçlamasıyla 28 yıl 4 ay(dile kolay) hapis cezasına çarptırıldı. Ulusun Kurtuluş Savaşı için Türk dilinde yazılmış en

güzel destanlardan birini kaleme almış bir şair için komik denecek derecede bir suçlamaydı bu.

Tam 13 sene aralıksız İstanbul, Ankara, Çankırı ve Bursa cezaevlerinde kaldı. Yazıları 30, 40 dile çevriliyordu ama 1938-1968 yılları arasında Türkiye’de yasaklandı.

Demokrat Parti’nin iktidara gelmesiyle çıkarılan af yasası kapsamında da onun da serbest kalması için dışarda aydınlar içerde Nazım Hikmet açlık grevine başladı. Sonunda geri kalan cezası affedilerek 1950’nin 15 Temmuz’unda özgürlüğüne kavuştu. Daha sonra Münevver Hanım ile evlendiler. Mehmet adında da bir oğlu oldu. Gelgelelim şiirlerinde “ulaşıldıkça ulaşılmazım” dediği memleketinden yine gitmek zorunda kalacaktı. 46 yaşındayken yasal olarak yükümlülüğü olmaksızın askere çağrıldı. Bu onun ölüm fermanıydı. Öldürüleceğini anladı. Bir gece ansızın 2,5 aylık oğlunu, milletini, vatanını terk edip 1951’de yeniden Moskova’ya kaçtı. 25 Temmuz 1951’de vatan haini ilan edilip Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığından

çıkarıldı. Ve evet o da kabul ediyordu hainliğini.

*Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverse-
niz, siz yurtseverseniz,
ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim.
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin için-
dekilerse vatan;
vatan, şose boylarında gebermekse aç-
lıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtma-
dan kıvranmaksızın yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı içmekse va-
tan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmihalse, vatan, polis
copuysa, ödeneklerinizse, maaşlarınızsa
vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bom-
bası,
Amerikan donanması, topuysa;
vatan, kurtulmamağa kokmuş karanlı-
ğımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran
puntolarla:
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam
ediyor hâlâ.*

3 Haziran 1963’te sabah 06.30’da gazetesini almak için 2. kattaki dairelerinden apartman kapısına kadar yürüdü. Yerdeki gazetesine uzandı, işte o an bunca hasrete, bunca acıya, sürgüne, parmaklıklar ardındaki rutubete dayanmış kalbi pes etti.

Ve yıllar sonra, 2009 yılında T.C. vatandaşlığından çıkarılan kişilerin değerlendirilmesi kapsamında yapılan oylama ile vatandaşlığının geri verilmesi kabul edildi.

Kaynak: wikipedia.org

AŞK KUÇAĞINA EMANET ÇOCUK

HİKAYE

2. Bölüm

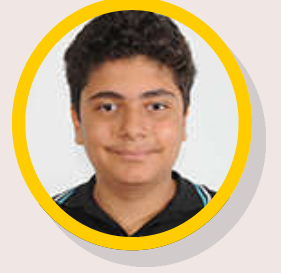
Anne ve babası Mimosa'yı rahatsız edecek kadar dikkatli bir şekilde onu süzüyordu. Bunun sebebi yıllarca o suratla bir neşe görmeyişleri olabilirdi çünkü şu an o surat bir neşe kaynağı gibiydi. Normal gelebilirdi başka ailelere, ne de olsa Mimosa 17 yaşında genç bir kızdı, gü-lüyor olmasından daha normal bir şey yoktu eğer sıradan olsaydı. Ailesi de işte tam olarak bu sıradanlığın bir anda ortaya çıkmasından korkmuştu. Ailesinin bakışları altında Mimosa yalnızca aşkı düşünüyordu. Anlattım size de, 7 yaşında gibiydi aslında, aşkı kafasında bir forma oturtmaya çalışıyordu. Bir oyun gibi aşk kavramını kafasında giydirdi, kıpkırmızı kıyafetler, güller ve sevgi cümleleri sarf eden bir ağız kondurdu yüzüne. Hayallerde çok güzeldi aşk, bu her zaman ve her insan için aynıydı. Açıkçası benim korkum Mimosa'nın aşk tarafından incitilmesiydi, hayallerdeki değil ama hayattaki aşk kibar ve düşünceli olmayabiliyordu.

4 gün geçti, ailesi yeni kızlarını çok sevmişti, Mimosa da halinden memnundu. Hatta hiç olmadığı kadar. Benim duyduğuma göre karnında kelebekler filan uçuşuyormuş. Bizim kız 7 yaşında gibi olunca ne olacak, 3 güne kalmadan aşık olmuş birine. Tanışma hikayesini de öğrendim sizin için.

Mimosa seneye olan sınavı için hafta içleri bir kursa gidiyor. O kursa giderken yolun karşısında bir oğlan görüyor. Hafiften uzun saçlı, sırtında bir müzik aleti -*Ne olduğunu anlamamış, kültürsüz-*, tipi de bayağı iyi olunca Mimosa fırsat bu fırsat diyerek hemen aşık olmuş.

Ç:Ceyda Vatansever

Arif Bekdik 10/B

İlk baş utanmış sıkılmış filan ama sonra cesaretini toplayıp konuşmaya karar vermiş. Sanki 17 yıldır tanışıyor gibilermiş, müzik aleti olarak keman çalıyormuş - *Mimosa'ya keman hep havalı gelmiştir, belli bir dönem kendi de istemişti çalmayı ama eğitim programı müsait değildi-*. İsmi tam öğrenememiş, sormuş ama artık unuttu mu yoksa bizim prens söylemedi mi bilmiyorum. Kelebekleri çok severmiş ayrıca ölümden de korkarmış, yaşamaktan bu denli uzaklaşmak onu ürkütüyormuş. Mimosa bunları duyunca bir anda düşünmüş, sokağın ortasında konuştukları muhabbetler garibine gitmiş. Ne de olsa daha yeni tanışan gençlerdi. Ayrıca resmen Mimosa'nın istekleri doğrultusunda, bu prens onun sahip olmak istediği karakterdi resmen. Ama.. Ama çok saçmaydı ilk görüşmeden bu kadar yakınlaşması. Bir dakika! Mimosa yeni hatırlamış, prens onun çocukluk arkadaşymış ki zaten o zaman normaldir değil mi? Konuşmaları bittikten sonra Mimosa ilk defa koşarak kursuna gitmiş, genç aşıklar işte böyle tanışmış. Mimosa kızacaklar korkusuyla bunu şimdilik ailesinden ve doktorundan saklıyor, prensinden kimsenin haberi olsun istemiyor. Ama arada düşünmeden edemiyor, prens ben mi olsam acaba?

DEVAM EDECEK...

İlk bölüm 24. sayıdadır.

MÜZİĞİN DİLİ

SOHBET

Pelin Kayabaşı 11/C

Sanırım müziğin evrensel bir dil olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi? Müziği anlamak için onun sesine kulak vermemiz, onu duymamız yeterlidir. Duygusal bir müzik dinlerken sözleri olmasa bile bize ne demek istediğini çok iyi biliyoruzdur. Ya da hareketli bir şarkı dinlerken içimizden dans etmek ve müziğin ritmine kapılmak gelir. Ama o anısı olan eski şarkılar...

İşte onlar bize bir şeyler hissettirir. Gerçek bir şeyler. Bize hayatta olduğumuzu ve zamanın çok çabuk

geçtiğini hatırlatırlar. Belki de hayatımızda değişiklikler yapmamızı sağlayan şeydir müzik. Çünkü rock'ı da pop'u da klasiği de bizde bir yaşama sevinci uyandırır. Müziğin iyileştirici bir etkiye sahip olmasının nedeni bu olmalı. Müzik dinlemek iyi hoş da peki müzik yapmak? Müzik yapmak yazıldığı kadar kolay bir şey değildir ve asla olamaz. Gerçek bir sanatçı olma onuruna erişebilmiş olan insanlar günümüzdeki tüm şarkıcıların çok küçük bir kısmıdır. Geçenlerde Fazıl Say'ın Aşık Veysel'in *Kara Toprak* adlı eserini çaldığı bir videoya denk gelmişim. Normal bir piyanistten sadece piyano tuşlarını kullanmasını beklersiniz değil mi? Ama gerçek bir sanatçı bunun-

la yetinmez. Fazıl Say da *Kara Toprak* adlı eser Çalarken sadece piyano tuşlarını kullanmıyor piyanodan yararlanabileceği en üst seviyede yararlanıyor. İşte gerçek sanatçı diye ben buna derim. Ya da Barış Manço. Şarkılarında gerçek hayatın bir şeyler bulabildiğimiz gerçek bir sanatçı. Günümüzde maalesef önüne gelen her fenomen şarkı çıkarıyor ve işin kötü yanı bu şarkılar Fazıl Say, Barış Manço ve daha nice gerçek sanatçılardan çok daha fazla dinleniyor. Kimsenin müzik zevkine karışmak doğru değildir fakat kendi değerlerimizi müziğin diliyle insanlara aktaran sanatçılarımıza sahip çıkmamak çok daha kötüdür. Umarım bu durumu düzeltebiliriz ve müzikle pek alakası olmayan şarkıcılara gereğinden fazla değer vermek yerine hayatını buna adayan insanları görerek onların müziklerini yıllar boyu yaşatabiliriz.

Gördüğüm Seni Sanayım

Şöyle hayran eyle beni aşkın oduna yanayım
Her kanceru bakar isem, gördüğüm seni sanayım

Hem beni okur Sübhanım, eşiğindir dün gün yönüm
Anda çıkar benim günüm, bunda neye eyleneyim

Yedi Tamu dedikleri, kattanmaya bir âhıma
Sekiz Uçmak aldamaya, bunda neye aldanayım

Yüz bin Hûri gelir ise aldamaya bu canımı
Aşkın gönlüm yağmaladı, Senden nice usanayım

Senin kokun duydu canım, terkini urdu cihanın
Hergiz bilinmez mekânın, seni kanda arayayım

Her dem söylenir haberin, hergiz bulunmaz eserin
Götür yüzünden perdeyi, didârına göyünayım

İlm-ü hikmet okuyanlar, aşktan fakir-dürür bunlar
Mansur oldum asın beni, hep dillerde söyleneyim

Yunus demedi bu sözü, cana doldu Dost özü
Kördür münafığın gözü, ya ben nicesi göstereyim

YUNUS EMRE

Okul gazetesi seninle var!

Gazetemiz yazılarınızı bekliyor.

Hangi sınıfta, hangi düzeyde olursan ol; hangi alanla ilgilendiğin önemli değil; bilimde, sanatta kültürel ve sosyal alanlarda

önemli olan

üretmeye çalışmak, **denemek**, paylaşmak ve hatta hata yapabilmektir.

Tüm bunlar için gazetemiz seni bekliyor.

Kişiliğini geliştirmek, kendini tanıyabilmek, daha çok öğrenmek ve gelecekte yapmak istediklerine biraz daha yaklaşabilmek için...

Bir sene öncesinde kalan kalabalık okul koridorlarının havası burada:)

sınıf panoları, koridor panoları burada:)

Bizimle birlikteken bir iz bırakmaya ne dersin?

—> ybfl.gazete@gmail.com